

právník nemusí a nesmí přihlížeti k ničemu jinému než k textu normy. Nic takového normativní teorie nehlásá. Ona vede jenom linii mezi právní vědou a právní praxí a v právní praxi mezi logickou činností normativní a úvahami meta-normativními. Zrovna tak, jako lékař provádí svoji praxi na základě poznatků celé řady věd přírodních, aniž by tím byla dotčena vědecká a metodická izolovanost těchto věd, tak praktický právník používá při své praktické činnosti, t. j. při aplikaci práva výsledků různých věd a různých oborů lidského myšlení a konání.

P R A K T I C K É P Ř Í P A D Y.

Za konkursu lze žalovati úpadce o zaplacení činže osobně, žádáno-li za uspokojení výlučně z věcí vnesených podle § 1101 o. z. o. nenáležících konkursantu, nýbrž členům jeho rodiny. Na spor takový nemá vyhlášení konkursu vlivu a správce konkursní podstaty může ke sporu přistoupiti jako vedlejší intervenient.

Pronajimatel K. H. žaloval nájemníka Fr. V., o jehož jmění byl vyhlášen konkurs, o zaplacení nájemného Kč 3317-65, avšak výlučně z výtěžku věcí vnesených do najatého bytu podle § 1101 o. z. o., nenáležících do konkursní podstaty, nýbrž vlastnický patřících členům rodiny žalovaného.

K ústnímu jednání o žalobě té dostavil se správce konkursní podstaty Dr. K. A. a žádal jako takový a nemaje od žalovaného nájemníka — úpadce — ani od členů jeho rodiny zmocnění, za připuštění k jednání a za přerušení sporu. Soud I. stolice ho do řízení sporného nepřipustil, ježto pronajimatel žaluje úpadce osobně na zaplacení z věcí do konkursní podstaty nepatřících. Ke stížnosti správce konkursní podstaty Dr. K. A. soud stolice II. připustil jej do sporu v podstatě z toho důvodu, že žalobce se domáhá na žalovaném zaplacení činže a že tento nárok lze za trvání konkursu uplatňovati pouze proti konkursnímu správci.

Nejvyšší soud v Brně obnovil usnesení I. stolice z těchto důvodů: Jest pravda, že žalobce se domáhá zaplacení činže na žalovaném, o jehož jmění byl prohlášen konkurs, nelze však přehlédnouti, že žalobce žádá zaplacení výslovně jen z výtěžku věcí členů rodiny žalovaného, žijících s ním ve společné domácnosti, a že tedy zaplacení nežádá ze jmění žalovaného. Tím se žalobce vzdal úhrady z konkursní podstaty a v takovém případě prohlášení konkursu není na závadu, aby nebylo se domáháno zaplacení pohledávky přímo na úpadci. Srovnej rozh. ve Sbírce Vážného 4297.

Nejde-li však o nárok týkající se konkursní podstaty, byl správně žalován sám úpadce osobně a nebylo třeba spor přerušiti ani v něm pokračovati proti správci úpadkové podstaty. Správci konkursní podstaty není ale bráněno, aby v této rozepři k žalovanému nepřistoupil jako vedlejší intervenient.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 12. III. 1931, R I 157/31. Dr. Jan Gottveis.

K výkladu § 93. j. n.

Československý stát podal na čtyři různé fyzické osoby A. B. C. D. na náhradu škody, způsobenou automobilem a opíraje se výslovně o zákon o silostrojích č. 162/1908 jemu společnou žalobu u obecného sudiště prvního žalovaného A.

Ve příčině příslušnosti dovolaného soudu pro oba další spolužalované B. a C. — ač dovolaný soud nebyl jejich obecným sudištěm — žalobce nic neuvedl.

Na námitku místní nepřislušnosti soudu oběma spolužalovanými B. a C. za sporu vznesenou odůvodnil žalobce příslušnost soudu ustanovením § 93. j. n.

Žalovaní B. a C. namítli, že sudiště dle § 93 na výběr daného lze dle doslovu tohoto paragrafu jen tehdy použiti, pokud by pro rozepři nebylo společného zvláštního soudu a když tedy dle § 9 o silostrojích č. 162/1908 jest tu takový společný soud zvláštní, že dovolaný soud není pro ně příslušným.

Procesní soud námitku nepřislušnosti zamítl z těchto důvodů:

»Žalovaní vznesli námitku místní nepřislušnosti soudu, kterou odůvodňují tím, že jde o příslušnost soudu danou dle § 9 aut. zák. u soudu nehody pro všechny žalované, a poněvadž mají všichni žalovaní společný zvláštní soud u okr. s. civ. pro Prahu Sever a není zde příslušnost dána pro žalované Š. a Š. dle § 93 j. n.

Dle § 3 aut. zákona jest náhradu škody posouditi dle ustanovení obč. z. Dle § 9 téhož zákona lze podati žaloby pro náhradu škody způsobené provozem silostroje též u soudu nehody. To jest sudiště dle volby poškozeného.

Dle § 93 j. n. lze více osob jako spolčníky sporu žalovati, dokud není pro ně společná sudiště, u soudu jednoho spolčníka.

Soud tento jest příslušným pro žalovaného S. a K. a nikoliv pro žalované Š. a Š. Dle § 11 č. 1. však jsou všichni žalovaní spolčníky a mohou býti společně žalováni.

Poškozený má pouze právo volby sudiště, ale nemůže býti nucen k volbě pro sudiště jednotlivých k náhradě škody povinných a proto nemohou se žalovaní Š. a Š. odvolati na § 93 j. n., poněvadž pro žalované S. a K. jest soud jako obecný místně příslušným.

Proto soud rozhodl právem jak shora.«